

CORONA DAGBOGS FRAGMENTER

12. marts 2020

Danmark lukker ned.

Sådan lød beskeden på pressekonferencen i går. Min søster, min mor og jeg sad alle og så pressekonferencen fra statsministeren klokken 20.30. Jeg tror, det er et af de øjeblikke man altid vil huske. Et af de øjeblikke, hvor det surreelle er det reelle. I minutterne, timerne, dagene efter må man minde sig selv om, hvad der er sket, og hver gang bliver man lige overrasket. Som at blive ved med at vågne op fra en underlig drøm - for at opdage at drømmen er virkelighed.

De seneste par dage havde jeg godt kunne se, hvilket vej det ville gå - efter at have fulgt situationen i Italien tæt - men selvfølgelig var det alligevel chokerende at få nyheden så hurtigt. Man føler, man er havnet i et science fiction univers. De scenarier man har fulgt gennem stålfaste karakterer i bøger og film, og måske ligefremt drømt om at være eller frygtet at komme i deres sted. Men nu er fiktionen virkelighed, og nu skal du sætte din stålfasthed på prøve som historiens hovedperson.

ERINDRING OM VÆKKELSEN AF ANGSTEN I DEN SIDSTE WEEKEND I MILANO

Min sidste weekend i Italien var et sidste desperat åndedrag, hvor man i koldsveden bruger alt sin ængstelse på at overeksistere i netop dette øjeblik.

Corona var på dette tidspunkt stadig kun en krise i Kina. Men i det underspillede var noget under opsejling. Det kom til udtryk ved landsbyskoleforældrenes bekymring over at sende deres børn på tur til metropolen Milano, ved netop metropolbyens begyndende mundbindshamstring, ved en beklagelig ulmende racisme mod personer med asiatisk udseende og udelukningen af kinesere fra et stort asiatisk marked.

Vi tog til byen med en forventning om, at virussen på en eller anden måde ville vise sig i gaden, at vi skulle holde afstand og holde os fra små rum og store forsamlingssteder. Men gaderne, cafeerne, museerne myldrede af liv. I metropolen gik alting videre i samme tempo som normalt.

På Domkirkepladsen i Milano lettede en dueflokk, da en insta-turist brød deres forsamling og med sin selfiestang fangede sit smil, duernes flyvende flugt og Il Duomo i baggrunden. Pladsen er byens bankende

hjerter, hvor mennesker kommer fra alle metropolen årer; krydser, holder kort og lader sig flyde videre.

Også denne vinterlørdag kunne pulsen ses på pladsen som et menneskesammensurium. I den ene ende fremtonede selve byens hjertekammer, katedralen opført i hvidt marmor med gotikkens himmelstrittende småtårne og statuemosaik.

Inés og jeg trådte ind i Il Duomos anden verden. Rummet åbnede sig for os. Gråbrune stenpiller støttede det højtstræbende himmelhvælvsloft. Gennem glasmosaikkernes fragmenterede farveflade forvandlede det grå dagslys til små farveprikker. Desværre blev det fine farveflimmer overblændet af elektriske spots, der overhældte rummet med koldt lys fra hvert hvælv. Trods kirkerummets enorme størrelse, syntes det stadig ikke at kunne rumme alle dets besøgende. Vi gik i en tæt strøm, hvor afstandtagen var en umulighed. Jeg forsøgte at gå i slalom, at afvige. Jeg forsøgte at abstrahere fra ængstelsen, som jeg ikke syntes at dele med nogen. På overfladen var alt fint, men min overfladiske vejrtrækning fik langsomt iltmanglen til stige mig til hovedet.

Vi nærmede os krypten med San Carlos jordiske rester. Udsigten til at stå tæt samlet i en indelukket krypt fik mit bryst til at snøre sig sammen. Mere end før kiggede jeg på mine medturister. Holdt vejret hvis de var asiater. På dette tidspunkt kunne de stadig være fløjet direkte ind fra Wuhan. Mine øjne flakkede paranoidt og scannede området omkring mig. I denne himmelske herligheds bygning kunne helvedes små kronepartikler frit sprede sig til folk fra hele verden, der lige om lidt ville rejse hjem og bringe virussen med sig. En smitsom smeltedigel. Det skræmmer mig når jeg tænker tilbage. Tænker på alle de situationer hvor virussen kunne have sat sig fast i Italien. Var det en kinesisk turists nys ved den hellige San Carlos grav, der satte sig i medturisternes lunger, der tog det med videre ud i den pulserende metropols myldrende gader?

NOTER: At gå i il Duomo og holde vejret - svenden, iltmanglen, angsten, lyset, menneskemængden, undertrykkelsen (af angsten), at være rolig og normal på overfladen.

AT GÅ MED METERMÅL

Man går med et metermål omkring sig som et skjold. Som da man i en idrætstime for år siden drejede sig vingefang omkring sig, for at undgå sammenstød i den kommende øvelse.

Afstanden er blevet essentiel. Man er hyperopmærksom på de små partikler mellem os. De vibrerer og formerer sig, overspringer i os, bebor os, videregår - vi videregiver, formeringen sker gennem os, eksponentielt. Vi er værter for små vidererejsende gæster.

Uvillige usynlige gæstgiverier

Man føler sig som et snusket værtshus, hvis gæster man giver videre
Med væggelus, ølpletter, opkastrester og et kys på rejsen

Jeg går med metermål

Jeg holder mit vejr

Jeg frygter hud

Jeg flygter fra hænder

Mellem os bevæger sig usynlige partikler. De udspringer, flyver i mirodråber og sætter sig fast. Luften mellem os er levende. Den er betændt, en potentiel dødsgas

Mit nys kan blive en kniv i lungerne på en anden. Jeg kunne dræbe i uvidenhed. Vi kunne alle være mordere gennem de små partikler, der har taget bolig i os.

Jeg går rundt i kontant åndenød. En metalplade har tynget mit bryst og malet luften til støv i mine lunger.

SAMFUND / INDIVID

Symbiosen mellem individ og samfund sættes på prøve.

Begges skrøbelighed og forgængelighed træder frem.

Vi trues, vi overgår til overlevelsestilstand

Samfundet består kun, fordi det kan bøjes

Der må gentænkes, øjeblikkeligt omstruktureres

Dets robusthed findes i fleksibiliteten

Individerne må bøje sig for at bøje strukturen

Vi må ændre vores adfærd, indskrænke os

Holde Zoom-møder, facetime-frokoster, telefonsex

Bide bitterhed og ensomhed i os

Spørgsmålet er nu;

Hvor langt skal samfundet gå, for at redde nogle af dets individer?

Og hvor langt skal individet gå for at redde samfundet?

Hvor længe holder det samfundssind, vi alle hylder?

Hvad hvis vores tillid til myndighederne krakelerer?

Hvis vi lader os overgå til Lockes naturtilstand?

Hvor kaos raser og hver må sørge for egen overlevelse.

Hvis vi lader anarkiet bryde ud?

Hvis vi lader overlevelsesinstinkt og hamsterhjerne styre os?

Hvad så...?